

valgsbehandling. 3. beh. $1\frac{3}{5}$ (F. sp. 5242). *Loven stadfæstet 11. juni 1954.* (Lovt. nr. 175).

Loven står i forbindelse med den samtidig gennemførte lov om ændringer i retsplejeloven angående *administrativt bestemt frihedsberøvelse* (se nr. 126) og går ud på at bringe §§ 9 og 10 i loven om sindssyge personers hospitalsophold i overensstemmelse med den nye grundlovs § 71, stk. 6, hvorefter spørgsmålet om lovligheden af administrativt bestemt frihedsberøvelse bortset fra visse undtagelser skal kunne forelægges de almindelige domstole eller anden dømmende myndighed til prøvelse.

Ifølge den hidtil gældende lovs § 9, stk. 2, skal den behandlende læge, såfremt en begæring om udskrivning af hospitalet afslås, på forlangende af den, der har fremsat begæring om udskrivning, forelægge sagen for justitsministeren, der afgør, om udskrivning skal finde sted. Denne ordning opretholdes med den gennemførte nye affattelse af § 9, stk. 2, således at det er justitsministerens afgørelse af spørgsmålet om tilbageholdelse, som kan begæres forelagt retten, men som noget nyt fastsættes en frist på en måned, inden hvilken ministeriets afgørelse skal foreligge. Yderligere fastsættes i et nyt stk. 3 til § 9, at der, når justitsministeren har bestemt, at udskrivning skal nægtes, skal gives den, der har begæret udskrivning, meddelelse derom. Samtidig skal vedkommende *gøres bekendt med, at spørgsmålet om lovligheden af tilbageholdelsen kan forelægges retten* i overensstemmelse med retsplejelovens kapitel 43 a.

Ved tilføjelse af et nyt stk. 3 til lovens § 10, der omhandler de såkaldte *farlighedsdekreter* udstedt af overøvrigheden overfor sindssyge personer, hvis sygdom rummer fare for retssikkerheden, bestemmes, at spørgsmålet om lovligheden af anbringelsen eller tilbageholdelsen også kan kræves forelagt retten.

Ved 1. behandling fik lovforslaget en velvillig modtagelse fra alle sider, og det blev henvist til behandling i det udvalg, der ned-sattes til behandling af lovforslagene om administrativ frihedsberøvelse.

Under forarbejderne til loven havde man været inde på, om det måtte være at foretrække, at afgørelsen af disse sager blev henlagt under navn med dømmende myndighed. Ifølge bilagene